

vody prvního soudu. K vývodům stížnosti se podotýká: Domníval-li se stěžovatel, že ustanovení závěti, obsahující zákaz prodeje zděděných nemovitostí na nekatolíka, přičí se právnímu řádu a dobrému mravu, měl to uplatňovati v řízení pozůstalostním. To se nestalo a nyní, když s jeho souhlasem dle závěti byla pozůstalost projednána a odevzdací liština moci práva nabyta, nelze již na věci nic měniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest podán podle §u 16 nesp. říz. Stěžovatel neuvádí sice výslovně, který ze tří důvodů, tímto předpisem zákona připuštěných, uplatňuje, ale z vývodů dovolacího rekursu jest patrné, že míní jen zřejmou nezákonnost. Nejvyšší soud přezkoumaj napadená usnesení s hlediska §u 16 nesp. říz., zřejmé nezákonnosti v nich neshledal. Nelze tvrditi, že se ono ustanovení poslední vůle, o které jde, totiž zákaz zcizení zděděného majetku na osoby, jež nejsou vyznání římsko-katolického, přičí právnímu řádu (§ 355 obč. zák.) a dobrým mravům. Je-li zákaz zcizení vůbec podle právního řádu přípustný, nelze z platnosti vylučovati ani zákaz naznačeného obsahu. Příslušný názor nižších soudů a právní důsledky z něho odvozené ob stojí tudíž před zákonem.

Čís. 6667.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Do usnesení, jímž byl ustanoven zatímní podpůrce (§ 8 nař.), jest rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 406/26).

S o u d p r v é stolice zřídil podle §u 8 řádu o zbavení svéprávnosti Josefu F-ovi prozatímního podpůrce. R e k u r s n í s o u d »nedal stížnosti Josefa F-a místa a napadené usnesení potvrdil.« D ů v o d y: V § 49 cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. jest výslovně uvedeno, ve kterých případech v řízení o zbavení svéprávnosti rekurs jest přípustným; ustanovení prozatímního podpůrce mezi těmito případy vypočteno není; bylo tudíž rekurs Josefa F-a jako nepřipustný odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu, správně rekursu, vyhověl, napadené usnesení zrušil a uložil soudu druhé stolice, by bez ohledu na vyslovený důvod odmítnutí vyřídil po zákonu stížnost do napadeného usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Rekursní soud vyslovil, že »nedává místa stížnosti Josefa F-a a potvrzuje usnesení v odpor vzaté.« Z odůvodnění jeho usnesení však vy-

svítá, že vlastně odmítl stížnost jako nepřípustnou. Učinil tak neprávem. V §u 49 řádu o zbavení svéprávnosti jedná se toliko o právu stížnosti do usnesení okresního soudu o zbavení svéprávnosti, po případě do rozhodnutí sborového soudu o odporu a do jeho rozhodnutí o stížnosti. Tím však není řečeno, jak se mylně domnívá rekursní soud, že právo stížnosti jest jen takto úzce vymezeno a že tedy v jiných případech nepřipouští zákon právo stížnosti. Dle §u 56 řádu o zbavení svéprávnosti platí v řízení o zbavení svéprávnosti předpisy o řízení nesporném (§ 1 až 19 pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák.), pokud není zvláštních odchylných ustanovení, a kromě toho též obdobně ustanovení civilního řádu soudního o provádění důkazů a opatření listin, předmětů ohledání a přezvědných věcí s tou změnou, že není třeba průvodního usnesení a že soud jedná i z moci úřední (odstavce 1. a 2. §u 56 řádu o zbavení svéprávnosti) a s vyloučením stížnosti neb samostatné stížnosti tam, kde jest vyloučena při usneseních stejného druhu v civilním řádu soudním (§ 57 (2) řádu o zbavení svéprávnosti). Též z motivů k řádu o zbavení svéprávnosti (III oddíl §§ 16 až 24, IV. oddíl 2. část §§ 37 až 48 a V. oddíl) plyne, že podle svého předmětu jest zbavení svéprávnosti věcí nesporného řízení, a platí pro všechny druhy řízení, jež jsou v řádu o zbavení svéprávnosti upraveny, o opravných prostředcích všeobecné předpisy o řízení ve věcech nesporných. Řádným opravným prostředkem proti usnesení v mimosporném řízení jest stížnost (rekurs) a dle toho jest stížnost řádným opravným prostředkem též v tomto řízení. Na konci jednotlivých oddílů zařaděné předpisy o opravných prostředcích obsahují jen ustanovení, která se o d c h y l u j í od všeobecného práva, nebo kterých jest třeba k jeho doplnění, zejména ve směru legitimace osob, majících na řízení zájem, a tudíž oprávněných ke stížnosti. Předpis §u 8 o zatímní péči jest zařaděn mezi všeobecná ustanovení I. oddílu řádu o zbavení svéprávnosti, jenž neobsahuje ku konci žádných odchylek neb doplňků ohledně opravných prostředků. Nutno tedy dojíti k tomu názoru, že není zákonem vyloučena stížnost do usnesení o ustanovení zatímního podpůrce.

Čís. 6668.

Bývalý správce úpadkové podstaty jest oprávněn složit do soudní úschovy (§ 1425 obč. zák.) hotovosti a cenné papíry, jež ho došly ještě za vedení správy úpadkové podstaty, vzhledem ku svému tvrzenému, úpadcem (jeho dědici) však neuznanému, nároku na odměnu a hotové výlohy, jichž uspokojení žádá ze složených věcí. Soud, u něhož se složení stalo, není oprávněn, v tomto řízení zkoumati, zda se složení stalo řádně. Bývalého správce úpadkové podstaty nelze s jeho žádostí o složení poukázati na úpadkový soud. Žádal-li úpadce (dědici jeho) bez souhlasu bývalého správce úpadkové podstaty vydání cenností, dlužno jej poukázati na pořad práva.